

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2938/05
25.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Миломира Николића чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БВ адвокат и тужени ВВ, ФФ, ДД и ЂЂ, које заступа БГ, адвокат, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 4634/2004 од 30.6.2005. године, у седници одржаној 25.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 4634/2004 од 30.6.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 113/99 од 20.4.2004. године, тужбени захтев тужиље је делимично усвојен и установљено је да описана стамбена зграда у Новом Саду је брачна сутековина родитеља тужиље и туженог, сада ПП, бившег из ЕЕ и пок. ПП1 у једнаким деловима, које је тужени ББ дужан исплатити тужиљи на име њеног нужног наследног дела 3.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.9.1994. године па до исплате. Вишак тужбеног захтева тужиље преко утврђеног а до тужбом траженог нужног наследног дела и износа од 8.750,00 динара, је одбијен. Тужени је обавезан да тужиљи исплати 50.700,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж. 4634/2004 од 30.6.2005. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и наведена првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу као и у делу одлуке о трошковима поступка. Ставом другим изреке ове пресуде одлучено је о жалби осталих тужених на одлуку првостепеног суда о трошковима парничног поступка из решења истог суда под истим бројем од 16.4.2004. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ББ је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. раније важећег ЗПП-а који се примењује на основу члана 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник" РС бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде на које овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању породична стамбена зграда која је предмет захтева тужиље стечена је у ванбрачној а потом и брачној заједници родитеља странака коју су засновали 1942. године и која је трајала све до смрти мајке странака __.1986. године. Кућа је купљена 1947. године и уписана је на име оца странака, као власника. Оцењујући допринос у стицању ове непокретности, судови су утврдили да је мајка странака до повратка оца странака из рата 1946. године, радила у надници, обрађивала земљу, водила домаћинство и бринула о тужиљи. По повратку оца странака купили су волове чијом запрегом је отац странака превозио робу и на тај начин зарађивао, а мајка је до рођења сина ББ, овде туженог, радила у надници и са супругом обрађивала аграрну земљу коју су добили. По рођењу туженог мајка странака је престала да ради у надници водила је домаћинство, подизала децу, (рођено је још двоје деце), обрађивала је башту, узгајала стоку и продавала млеко. Иза смрти је вођен оставински поступак и решењем је утврђено да су законски наследници њен супруг, и деца (њих четворо), с тим што је тужиља упућена на парницу ради утврђења да 1/2 дела куће представља брачну тековину њених родитеља. Тужиља ову парницу није покренула, па је поступак обустављен. Отац странака са сином ББ овде туженим, закључио је 1.9.1986. године уговор о доживотном издржавању и након његове смрти тужени се уписао у земљишним књигама као власник предметне куће. Купопродајним уговором закљученим 22.9.1994. године тужени је отуђио ову непокретност за купопродајну цену од 70.000,00 нових динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права и то одредби члана 322. до 338. Закона о браку и породичним односима Републике Србије закључили да је спорна стамбена зграда брачна тековина родитеља странака са једнаким уделима, с обзиром на њихов допринос у стицању ове непокретности. Сходно томе, отац странака уговором о доживотном издржавању, који је закључио са туженим, није могао располагати делом породичне стамбене зграде која је припала сади пок мајки странака односно са делом који би

породице сталосне зграде која је припадала садашњој мајци туженица, односно са делом који он представљао њену заоставштину. Како је тужени, по смрти оца као примаоца издржавања, располагао овом имовином, у обавези је да тужиљи по правилима стицања без основа исплати део купопродајне цене у висини њеног наследног дела.

Супротно наводима ревизије, право тужиље да захтева исплату дела купопродајне цене коју је тужени примио као продавац имовине којом у целости из напред наведених разлога није могао располагати, је облигационо правне природе, те потраживање тужиље по овом основу застарева у општем року застарелости из члана 371. ЗОО, који је почео тећи даном извршене продаје. Уколико би се захтев тужиље третирао као наследно правни захтев, како су то учинили нижестепени судови, право тужиље као законског наследника да захтева заоставштину мајке која је умрла 8.4.1986. године и заштиту права по том основу, није застарело с обзиром на одредбу члана 193. Закона о наслеђивању који је важио у време смрти оставиоца.

На основу члана 393. ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

Председник већа

судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ст